

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μετρούμεν χρόνον
έδρεύομεν' στην γήν των Ερθευνώνων.

Χίλια κι'ενηκόσα τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρους, Πατρίδα, κύπα και πελέκα.

Άπριλίου δωδεκάτη,
πανηγύρι' στο Παλάτι.

Χίλια και διακόσα κι'ενενηνταέξη,
σκότος' στας' Αθήνας... ὦχ! ἄμάν κι' ἄς φέξη.

**Και μία ράβδος Στραταρχική,
ντόπρα, δική μας, Έλληνική.**

Εὐοί!..ραβδί Στραταρχικό' στὸν Βασιληᾷ μας κι' ἄλλο,
Στρατὸς τὸ δίνει μαχητῆς,
Στρατὸς τὸ δίνει νικητῆς,
κι' ἔχει και τὸν δικέφαλο γιὰ σύμβολο μεγάλο.

Ἐκεῖν' ἡ ράβδος τοῦ Στρατοῦ τιμῇ γιὰ τὸ Παλάτι,
κι' ὁ Βασιληᾶς τὴν δέχεται μὲ δακρυσμένο μάτι,
κι' ὁ Βασιληᾶς τὴν δέχεται μ' ἓνα μεγάλο κήρυγμα,
καὶ γίνεται τοῦ Θρόνου του καὶ τοῦ Λαοῦ του στήριγμα.

Ὑμνεῖτε τοῦτο τὸ ραβδί,
μεγάλη γιὰ τὸν Βασιληᾷ
καὶ τελετῆς ἡμέρα.

Τὸ ραβδοφόρο της παιδί
τὸ σφίγγει μὲς' στήν ἀγκαλιὰ
δακρύβρεκτη μητέρα.

Ἀκουμπισμένος' στὸ ραβδί
πόθους τοῦ Γένους, κελαῖδεῖ
καὶ πρὸ' ψηλὰ ψηλόνει.

Καὶ γύρω στήνεται χορὸς
παλληκαρίσιος, λιγερός,
κι' ἔχουν παιάνων τόνοι.

Ἴσκιος μεγάλος εὐλογεῖ
τοῦ Ντίνου νέα κλέη,
κι' ἐλεύθερη καὶ σκλάβα γῆ
'στὸν ραβδοφόρο λέει:

Ἄς γίνῃ ράβδος' Ααρὼν,
βλαστάνουσι ἀγαθὰ καιρῶν
Ἑλληνικῆς θαλίας.

Ἄς γίνῃ ράβδος Μωϋσῆ,
μ' αὐτὴν ὁδήγει μας καὶ Σὺ
σὲ γῆν ἐπαγγελίας.

**Φωτός ἀπεργία
κι' ἡ πόλις μαγεία.**

Ἦτο Λαμπρῆς ἡμέρα,
καὶ σκότος παρ' ἐλπίδα
ἐνέσκηψ' ἐδῶ πέρα,
ἴστων φώτων τὴν κοιτίδα.

Ἦτο πυκνὸς ὁ ζόφος,
τὰ πάντα σκοτεινὰ,
κανέν' ἀερίφως
δὲν φέγγει πουθενά.

Ὅλους συνεῖχε τρόμος,
ἔρημος κάθε δρόμος,
ἔρημος ὅλ' ἡ πόλις.

Θαρροῦσες κι' ἐδῶ πέρα
πῶς ἔπεσε χολέρα
κι' ἐξ' Ἰνδιῶν πανώλης.

Μήτε κι' ἀμάξης κρότος,
μήτε κι' αὐτοκινήτου
ἐτάραττε τὸ σκότος
τῆς γῆς τῆς πανυμνήτου.

Τὶ Πασχαλιὰ κι' ἐκείνη,
αἰδὶος θὰ μείνῃ
καὶ δὲν θὰ ξεχασθῇ.

Πρέπει τοιοῦτον σκότος
τοῦ νέου καθεστῶτος
ν' ἀποθαναισθῇ.

Καὶ τὸν ντελὴ βοριά
τὸν εἶχε πιᾶσι λύσσα,
κι' ἐμαίνετο κι' ἐφύσα,
κι' ἔσθυνε τὰ κεριά.

Σκότος ψηλαφητὸ
κι' ἄγριο βογγητὸ
καὶ βρυχηθμὸς ἀγέρα.

Τὶ βράδυ, τί νυκτιά,
μήτε κολοφωτιά
δὲν ἔφεγγ' ἐδῶ πέρα.

Πτολίεθρον μακάριον,
ποῦ τρόμαζε καθέναν,
κι' ἐσάλευε τὰς φρένας
τὸ σκότος τὸ Ταρτάρειον.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν σὰν καὶ πρῶτα,
ὅμως πῶς νὰ λαμπρυνθῶμεν, ἀδελφοί μου, δίχως φῶτα;

Ἀναστάσεως χαρὰ
καὶ πανήγυρις μεγάλη,
πλὴν σκοτία παγερὰ
καὶ φρικτὴ μᾶς περιβάλλει.

Πρόσφυγες καὶ γηγενεῖς
σκοτισμένοι σὰς ῥωτῶ:
πῶς νὰ λαμπρυνθῇ κανεὶς
μ' ἓνα σκότος σὰν κι' αὐτό;

Ἀναστάσεως χαρὰ,
πλὴν προβάλλει ζοφερὰ
τῆς σοφίας ἡ τροφός.

Ἐν τῷ σκότει φιληθῶμεν,
ἐν τῷ σκότει λαμπρυνθῶμεν,
μᾶς ἐσκότισε τὸ φῶς

Τέλος πάντων ἔως πότε
τόσον φῶς, συμπατριῶται,
καὶ τὰ μάτια θὰ πειράζῃ
καὶ θὰ μᾶς παρακουράζῃ;

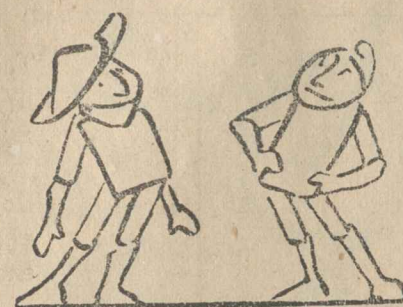
Ἔως πότε πὰν κι' ἡ πόλις τῶν ἐνδόξων Ἀθηνῶν
θάναι τοῦ φωτὸς κυρία,
καὶ θὰ πλέῃ μακαρία
σὲ φωτὸς ὠκεανόν;

Φῶς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
φῶς καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν,
εἶναι μὴ μονοτονία,
πληξίς, πίσις, ἀνία.

Ἔως πότε τὴν Ἑλλάδα
θὰ τὴν λὲν φωτὸς κοιλάδα;
Ἰδωμεν κι' ὀλίγον σκότος ἐν τῷ φωτεινῷ της πλούτῳ,
συνειθίσωμεν κι' εἰς τοῦτο.

Τελευταῖοι τε καὶ πρῶτοι
κάθε φῶς ἀψήσωμεν,
καὶ μακάριοι σὲ σκότῃ
πάντες ἐντρυφήσωμεν.

Ἀπὸ φώτων πολιτεῖαν
σήμερον ἄς χωρισθῶμεν,
καὶ πρὸς ποθητὴν σκοτίαν
ἄς προσανατολισθῶμεν.

Α'.

(Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ σκοτίας γενομένης
ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τῆς γῆς τῆς δοξασμένης
βγήκαν μὲ κλεφτοφάναρα κι' ἔκαναν περιπάτους
μέσα σὲ δρόμους ζοφεροὺς κι' ἀποτροπαιοτάτους.)

Φ.—Ὅποια φρίκη, Περικλῆ...

Π.— Ποῖος ἀλήθεια τρόμος!

Γιὰ κύτταξε τὶ κόλασις...

Φ.— Ἐρημος κάθε δρόμος.

Π.—Τὶ ζοφερὸν πτολίεθρον! δὲν βλέπομε τὴ μύτη μας.

Φ.—Τὶ διάβολο θὰ κάνουμε, πῶς θάβρωμε τὸ σπῆτι μας.

Π.—Κάποιος διαβαίνει σὰν κι' ἐμᾶς παντλήμιον πα-
[ροδίτης.

Φ.—Βεβαίως θάναι, Περικλῆ, κανέναν λωποδύτη.

Π.—Τὸν βλέπω...

Φ.— Πῶς σοῦ φαίνεται...

Π.— Σήκωσε τὸ φανάρι.

Φ.— Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ πάρωμε ποδάρι.

Π.—Μᾶς εἶδε κι' ἐφοδύθηκε κι' ἔφυγε μάνι μάνι.

Φ.—Ὁ Γιάννης τρέμει τὸ θερὶ καὶ τὸ θερὶ τὸν Γιάννη.

Π.— Μὰ πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ
τὸ σκότος τὸ ψηλαφητό;

Φ.—Εἰς Ἀνορθώσεως καιροὺς νάχωμε τέτοια χάλια.

Π.—Ἐχάσαμε στὴν Πασχαλιὰ ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια.

Φ.— Περπατώντας κι' ἐγὼ στὸ σκοτάδι
παραπαίω σὰν νάπια κρασί,
τὴν Ἀθήνα τὴν βλέπω ρημάδι
καὶ πρὸς ὅλους φωνάζω: τίς εἶ;

Ξαφνικὸ μᾶς εὗρήκε μεγάλο,
ξαφνικὸ, συμφορὰ περισσὴ,
κι' ἓνας πέρνει γιὰ κλέφτη τὸν ἄλλο,
καὶ σὲ τοῦτον φωνάζει τίς εἶ;

Ἰστά τυφλὰ μὲ τρικλίσματα πᾶμε,
καὶ σηκόνουμε χέρι θρασύ,
καὶ τὰ σπῆτῃα τὰ ξένα κτυπάμε,
κι' ἀπὸ μέσα μᾶς λένε: τίς εἶ;

Καὶ πολλοί, ποῦ πονοῦν τὴν πατρίδα,
στὸ Ταμεῖο καθίζουν καρσί,

καὶ τὰ μάτια τὰ κάνουν γαρίδα
κι' ἄλλοι πάλι τοὺς λένε: τίς εἶ;

Νέας δόξης γεραίρονται κλέη,
Πασχαλιὰ ξημερώνει χρυσή,
μὰ σὲ σκότος καθέναν μας πλέει,
καὶ φωνάζει στὸν ἄλλο: τίς εἶ;

Σηκωθῆτε καὶ φύλα καὶ γένη,
ἀπεργίαν κανεὶς μὴ νοσῇ,
μὰ κι' ἐγὼ μὲ φανὸν Διογένη
ξεφωνίζω πρὸς ὅλους: τίς εἶ;

Καὶ καλύδια μικρὰ καὶ παλάτια,
μὰ κι' ἐγὼ, Περικλέτο, καὶ σύ,
μὲ Λυγκέως ἄς βλέπωμε μάτια
γύρω γύρω στὸ σκότος... τίς εἶ;

Ἀτρομήτως στὸ σκότος ἀπάνω
μ' ἓνα στήθος προβαίνω δασύ,
καὶ σὲ κάθε σαχλὸ Τζουλιάνο
ξεφωνίζω γενναίως: τίς εἶ;

Κάτω κάτω τοῦ σκότους ὁ δόλος
καὶ σκοτίων τρανῶν κολοσσοί,
νὰ Στρατὸς φωτοδέτης καὶ Στόλος,
κι' ἀρειμάνιος σκούζω: τίς εἶ;

Ἀδελφῶν δυστυχία μεγάλη,
τῆς Τουρκίας ὕλακτοὺν μολассοί,
κι' ἓνα σκότος πλακόνει καὶ πάλι
τὸ πολύπαθο γένος: τίς εἶ;

Καθ' ἡμῶν παραλύσσαξαν ὅλοι,
ἓνας κι' ἄλλος φωνιάς μᾶς μισεῖ,
κι' ὁ σεπτὸς Πατριάρχης στὴν Πόλι
δὲν γιορτάζει τὸ Πάσχα: τίς εἶ;

B.

Π. — Φανάρι Διογένη' στὸ χέρι μου κρατῶ,
ἀλλ' ἔμῳς σὰν κι' ἐκείνον ἄνθρωπον δὲν ζητῶ,
μόνο φωτὸς ἀκτῖνα
γυρεύω' στὴν Ἀθήνα.

ὦ τῆς Παλλάδος χώρα,
φανάρι πουθενά,
καὶ μ' ὅλους κι' ἐγὼ τώρα
τραβῶ' στὰ σκοτεινά.

Ποῦ τάχα θὰ βρεθῶ;
θὰ πάω μπρὸς ἢ πίσω;
ποῦ τάχα θὰ σταθῶ;
ποῖα πόρτα θὰ κτυπήσω;

Ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοί μου!..
ἐν μέσῳ τῆς φρικώδους
καὶ ζοφερᾶς πομπῆς
ἤθελα, Φασουλῇ μου,
σὲ ρύμας καὶ τριόδους
νάμαι πυγολαμπίς.

Ἰδρὼς κρύος μὲ παχόνει... σκότος' πίσωμου κι' ἐμπρός
μία νέκρα πτολιέθρου φωτεινῶς περικλυτοῦ... [μου,
δὲν νομίζεις ὅτι ζοῦμε πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου,
ποῦ τὸ σύμπαν ἦτο χάος κι' ἕνας ζόφος ἐπ' αὐτοῦ;

Φ. — Δὲν ἐπρόσμενα ποτέ μου
τέτοιο σκότος κι' ἐν Ἑλλάδι...
τῆς θυμάσαι, φίλτατέ μου,
τῆς λουσέρναις μὲ τὸ λάδι,
ὁποῦ φώτιζαν τὸν κόσμον παρελθούσης εὐπραγίας
δίχως κίνδυνον κανένα, δίχως φόβον ἀπεργίας;

Τὴν ἀναπολεῖς ἀκόμα
μὲ τῶν φυτυλίων τὴν βρῶμα
τὴν παλῆα φωτοχυσία;

Τώρα δὲν θὰ βρῆς λουσέρναις
μήτε μέσα σὲ ταβέρναις,
παρὰ μόνο' στὰ Μουσεία.

Π. — Ποιὸς δὲν τῆς ἀναπολεῖ
τῆς λουσέρναις, Φασουλῇ;
ἐλαμπε μ' αὐταῖς ἡ χώρα.

Καὶ μακάρι σὰν καὶ τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
νὰ τῆς εἶχαμε καὶ τώρα.

Φ. — Τί ρωμάντσα καὶ τὸ σκότος!... ποίησις ἀληθινή...
πῶς μ' ἄρέσει, Περικλέτο, τέτοια νύκτα σκοτεινή,
ποῦ πλανᾶσαι καὶ τρικλίζεις σὲ ζοφώδη μονοπάτια...
μοναχὰ μὲ τὸ σκοτάδι κάνεις κουκουδάγιας μάτια.

Π. — Στὰ μυστήρια τοῦ σκότους πᾶς σοφὸς ἄς μνηθῇ...

Φ. — Γιὰ φαντάσου νᾶναι βία τῶρ' ἀμέσως νὰ δοθῇ
στὴν Κυβέρνησι τοῦ κράτους τῶν Δυνάμεων ἡ νότα,
πῶς οἱ Πρέσβεις θὰ μ' ἐμπορέσουν νάδγουν ἔξω δίχως φῶτα;

Π. — Γιὰ φαντάσου, Φασουλῇ, τί μαγεία καὶ τί χάξι
νὰ σβυσθοῦν ἠλεκτρικὰ κι' οἰνοπνεύματα καὶ γιάξι.
Γιὰ φαντάσου νὰ γυρίζῃς σὰν τυφλὸς παραπατῶν,
καὶ νὰ κουτουλᾷς' στὰ σκότη,
πρῶτε τῆς νυκτὸς ἱππότη,
μὲ φαντάσματα μακάρων καὶ σικιᾶς λωποδυτῶν.

Φ. — Εἴθε νὰ γενῇ καὶ τοῦτο, μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
μὲς στὴν ἄλλη μας τῇ χάρι
νὰ γινοῦμε σὰν ἀρχαῖοι, ποῦ περνοῦσαν μὲ δαδί
σὰν δὲν ἦτανε φεγγάρι.

Σὲ τόπον, ποῦ φεγγαροβολεῖ καὶ Φοῖβος καὶ Σελήνη,
μ' ἄρέσει, Περικλέτο μου, τοῦ σκότους ἡ γαλήνη.
Καὶ τάχα τί τὸ θέλουμε τὴν νύκτα τὸ φανάρι
σὰν ἔχωμε' στὸν οὐρανὸ τᾶστρα καὶ τὸ φεγγάρι;

Ἐμεῖς καὶ τῆς σκοτίας καὶ τοῦ φωτὸς ἱππόται
σκότος καὶ φῶς χαρίσαμε...
ἐλάτε, φωτοδοταί,
φέξετε κι' ἐγλυτρήσαμε.

Π. — Ἡἄμε, μωρέ, 'στὰ σπῆτια μας...

Φ. — Καὶ πῶς θὰ πᾶς, Κισσῶτε;
καρτέρει νάλθῃ ἡ χαρὰ νῆνα νὰ φέξωμε καὶ τότε...

Π. — Στὸν Βασιλῆα μας ὁ Στρατὸς προσέφερε γιὰ δῶρο
ἓνα ραβδί Στρατάρχικόν, μεγάλο, δαφνηφόρο.
Καὶ τώρα μὲ τοῦ Καίσερ βαστάζει δύο ράβδους
γιὰ νὰ ξυπνᾷ τοὺς δακνηροὺς, τοὺς κρύους, τοὺς ἀναύδους.
Μὰ καὶ γιὰ μὲ δὲν φθάνει μία, κι' ἤθελα νάχω κι' ἄλλη,
νὰ σὲ κτυπῶ καὶ μὲ τῆς δρῶ καὶ λίγο νᾶναι πάλι.